
MELLÉKLETTEL

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXVI. évfolyam, 7. szám. 1982. július. Ára: 4,50 Ft

FEHÉR KLÁRA:

ÉVSZAKOK

Elöl megy a Tavasz, almavirág van a hajában. Utána jön a Nyár, arany búzakalász van a vállán. Mögötte baktat az Ősz, esernyőt tart a feje fölé. Leghátul kullog a Tél, kucsmája csupa hópehely.

Így járnak körbe-körbe, ahogy illik. De néha megunják, verekszenek, elgáncsolják egymást, egymásba gabalyodnak.

— Engedj, engedj, most én jövök! — kiabálják.

Ilyenkor azt mondja anyuka:

— Nahát, megbolondult az időjárás! Július van, és legszívesebben befűteném a kályhába.

SOTI KLÁRA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Még a tanévzáró előtt összeült nálunk a nagy kupaktanács, és mindenki elmondta, mit csinál majd a nyáron. Ez a nyár bizony az utolsó „óvodás" vakációnk, mert ősztől már Mackó cimborám is iskolás lesz. Ezért azt ajánlotta Dörmögő Dömötör, hogy ezután majd ő üzen nektek itt, ezen az oldalon. Mert ugye, kedves iskolás barátaim, ti tudjátok a legjobban, hogy az első osztályban mennyi dolga lehet az embernek — no, meg a kis mackónak is! De mire itt van karácsony, Mackó már maga böngészheti kedves leveleiteket, hiszen addigra már minden betűt megismer. Most éppen a TIRITARKA gyermekmagazint nézegetjük, amelyet az imént vásároltak meg a szomszéd gyerekek. Sok tréfás vers, képtörténet, rejtvény és társasjáték van benne. Mackó már türelmetlenül unszol, hogy olvassak fel belőle. Ezért most el is búcsúzik tőletek, s vele együtt én is, oltalmazója, védelmezője, íródeákja: Fickó. (De ha erre jártok, a szerkesztőség felé, itt megtaláltok bennünket.)

Májusi lapunkban ravasz fejtörőt talált ki nektek Dörmögő Dömötör. Egy kalocsai mellényke virágos hímzései közé becsempészett néhány vidám színű, piros paprikát is. Az oldotta meg jól a feladatot, aki felfedezte és lerajzolta őket.

Jutalomkönyvet a következő gyerekek várhatnak ebben a hónapban:

Berner Attila és Jocika, Francsics Ágota, Klinger Melinda, Kunszenti Judit, Petrovits Barbara, Szomor Emese és Gergő, Budapest — *Ács Mónika*, Őrbottyán — *Balázs Szilvia*, Bag — *Bauer János*, Tolna — *Bundschuh Bernadett*, Lábatlan — *Darvasi Szilvia*, Dévaványa — *Dombovári Anita*, Százhalombatta — *Hargitai Csilla*, Tata — *Katona Krisztina*, Derecske — *Kertész Zsuzsika*, Mosonmagyaróvár — *Kirtyán Anikó*, Kiskőrös — *Kopp Daniella*, Szeged — *Kovács Józsika*, Hajdúszoboszló — *Kovács Katalin*, Szentes — *Körmendi Krisztián*, Kazincbarcika — *Laczó Márta*, Medgyesegyháza — *Markó József és Éva*, Kapuvár — *Maslowski Madlen*, Orosháza — *Márkus Éva*, Balatonfőkajár — *Nagy Károly*, Kenderes — *Simon Edina*, Dunaújváros — *Szamosi Krisztina*, Salgótarján — *Tóth Lívia*, Pécs.

W. PETROLAY MARGIT:

AZ ÖREG DIÓFA

Nagyapa és Nagyanya minden télen feljöttek Pestre Zsuzsikáékhoz, nagy-nagy csomagot hoztak magukkal: a csomagban szilvalekvárt, diót és vajaspogácsát, amilyet csak Nagyanya tudott sütni az egész kerek világon. De Zsuzsika még sohasem volt Nagyanyánál, Nagyapánál. Azt sem tudta, hol laknak, honnét jönnek, éppen olyan váratlanul toppantak be karácsony táján, akár a Télapó.

De most nyár volt, és Zsuzsika utazott el őhozzájuk.

Kicsiny, fehérre meszelt házban lakott Nagyanya Nagyapával. A ház tetején gólyafészek volt, akár a mesében, az udvaron pedig nagy, kerek diófa állt, mint egy magányos óriás. Zsuzsika ott játszott egész nyáron át a diófa alatt, a tyúkok, csibék ott kapirgáltak reggeltől alkonyatig, kutya, macska ott hűsölt a kánikulai napokban, Nagyanya oda ült ki borsót-babot fejteni, Nagyapa is ott pihente ki magát esténként lombjai alatt.

Egy délután nagy vihar söpört végig a falun, vastag porszőnyeget göngyölítve maga előtt. Tépte, csavarta a fákat, beordított a kéményeken és villámokat szórt a mezőkre.

Zsuzsika a szoba ablakából nézte, hogyan kering a kémény felett a riadt gólyapár, hogy hajlonganak Nagyanya georginái az ablak alatt, tyúkok, kacsák hogyan menekülnek az eresz alá. A diófa nyögve hajtogatta dús koronáját a szörnyű szélben, sírt és sóhajtozott, és ágait mintha segítségért nyújtotta volna a kislány felé. Zsuzsika úgy megsajnálta kedves diófáját, hogy maga is pityeregni kezdett.

— Ne sírj, ne búsulj, kedves diófa! — suttogta könnyek között. — Nemsokára elmúlik a vihar. Nem kell félni, nem tart már sokáig.

Mire este lett, vége is lett a viharnak, megszűnt a villámlás, csendes eső mosta a port

a fákról, füvekről. Zsuzsika akkor már ágyban volt, onnan figyelte, hogy veri az eső a pajta tetejét, hallgatta az esővizes hordóba csorgó víz csobogását. Nagyanyáék már aludtak...

De Zsuzsika nem tudott elaludni. Az éjszakai zajokat figyelte. Az ablak nyitva volt az udvar felé, s az ablak előtt sötéten álldogált a diófa. Zsuzsika a diófát nézte, és ahogy nézte-nézte, egyszer csak a nevén szólította valaki:

— Zsuzsika!

Zsuzsika talpra ugrott. Vajon ki szólíthatja őt?

— Zsuzsika! — hallatszott ismét egészen közelről. — Nem alszol még, Zsuzsika?

— Nem — felelte halkan Zsuzsika, és felágaskodott az ablaknál, hogy láthassa, ki szólott hozzá. De nem látott senkit, semmit.

— Zsuzsika! — hallatszott újból, olyan lágyan és halkan, mint a levélsusogás.

— Ki beszél? — kérdezte újból. Kicsit reszketett a hangja, mert hűvös volt az éjszaka, és egy picikét félt is...

— Én. A diófa — hallatszott az ágak sűrűjéből.

— Igazat mondasz? — kérdezte a kislány csudálkozva, mert sohasem hallotta még, hogy a fák beszélni tudnak.

— Igazat hát! — bólintott a diófa. — Mi van ezen csodálkozni való?

— Hát csak... nem tudtam, hogy beszélni is tudsz.

— Mert még kicsike vagy — mondta a diófa halkan. És mintha mosolygott volna.

— Nem is vagyok már olyan kicsike. Anya már beíratott az iskolába.

— Faiskolába? — most a diófa csodálkozott el.

Zsuzsika elnevette magát.

— Látod, ezt meg te nem tudod, pedig sokkal nagyobb vagy nálam. Biztosan elmúltál már hatesztendős!

— Hat? — sóhajtott a diófa. — Már hatvan is rég elmúltam.

— Hatvan? Az sok lehet. Nincs is annyi ujjam a kezemen.

— Hát bizony — bólogatott a diófa —, sok évet éltem, sokat megértem, sok mindent láttam életemben.

— Mesélj nekem, kedves diófa! De várj egy picit, míg belebújok a papucsomba, hogy náthát ne kapjak.

— Legjobb lesz, ha visszabújsz az ágyba — tanácsolta a diófa —, úgy is meghallod, amit mesélek.

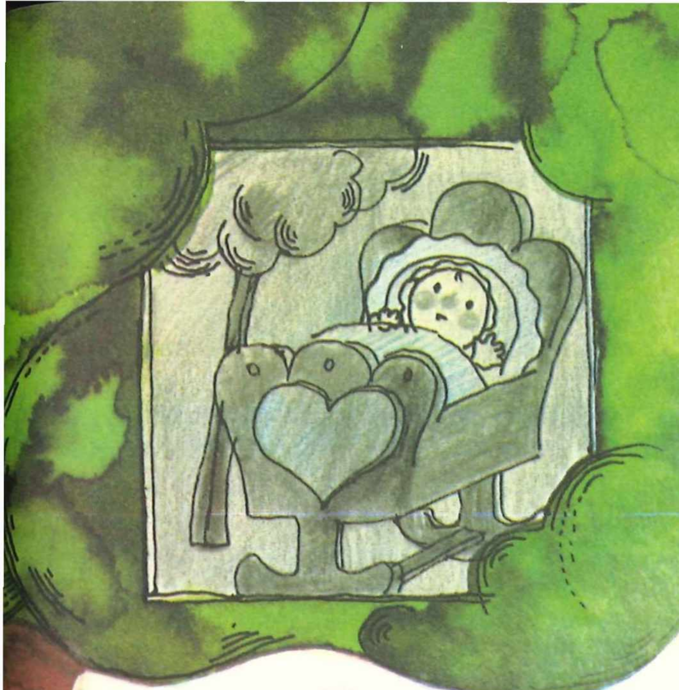
Zsuzsika engedelmesen visszabújt az ágyba, a diófa pedig behajolt egyik ágával az ablakon, hogy Zsuzsika tisztán hallhatta a suttogását.

— Én is jártam ám iskolába — kezdte a

KOLTAI ÉVA rajzai

diófa —, faiskolába. Sok-sok kicsi diófával együtt. Egy napon aztán eljött hozzánk Nagyanyó édesapja, végignézett rajtunk, és kiválasztott engem. „Ezt elültetem az udvaromba. Majd télire lesz rajta dió, nyáron árnyékot ád, és a kislányom eljátszogat alatta."

— És ki volt az a kislány? — kérdezte Zsuzsika a paplan alól.

— Nagyanyád volt az a kislány.

— Az én nagyanyám? Hát Nagyanyó is volt egyszer kislány? Sohase gondoltam volna...

— Bizony, amikor a házhoz kerültem, pólyásbaba volt Nagyanyó. Bölcsőben ringatta őt az édesanyja.

— És ki volt a Nagyanyó édesanyja?

— A te dédanyád volt. Anyádnak pedig ő volt a nagyanyja.

— Jaj, de érdekes! Hogy az én dédanyám éppen Anyának volt a nagymamája!

— Kis csacsi vagy, Zsuzsika! Mi volna ebben érdekes? Érdekes az, hogy édesanyádat is éppen itt ringatta Nagyanya a bölcsőben.

— Nagyanya? Hogyan ringathatta? Hiszen ő is pólyában volt!

— Hohó, kislány! — nevetett az öreg diófa — addigra már felnőtt Nagyanyó, és feleségül ment nagyapádhoz.

Zsuzsika ezen hosszasan elgondolkozott.

— Csak nem akarod velem elhitetni, hogy Nagyapó is volt egyszer pólyásbaba? — Csendesen kuncogott a sötétben.

De erre már nem válaszolt a diófa. Biztosan elaludt. A szél is elült, Zsuzsika is elaludt lassan, mivel nem volt már kivel beszélgetnie... Másnap reggel, mikor kinézett az ablakon, sütött a nap, szárítgatta a megázott világot.

— Jó reggelt, diófa! — köszöntötte Zsuzsika az öreg diófát, de az most nem szólt semmit, csak csendesen bólogatott. A fa alatt ott ült Nagyanya egy kisszéken, varrogatott.

— Jó reggelt, Zsuzsika! Hogy aludtál, virágocskám?

— Jól aludtam, Nagyanyókám! — felelte Zsuzsika, aztán hirtelen eszébe jutott valami: — Igaz-e, hogy te is voltál egyszer pólyásbaba, meg Nagyapó is?

Nagyanyó sokáig hallgatott, mintha valami réges-régi dolgon gondolkozna.

— Régen volt az, kisunokám. Akkor ez a vén diófa még fiatal volt. Kis csemete. Akkor került ki éppen az iskolából.

— A faiskolából — gondolta Zsuzsika, és örült, hogy a diófa igazat mondott neki.

Amikor felöltözött, kiment az udvarra, és köszöntésképpen megsimogatta öreg barátját. De senkinek sem árulta el, hogy ő egyszer, egy nyári éjszakán, beszélgetett a diófával.

NYIKOLAJ GRIBACSOV:

Hogyan öntözte meg Tapsi a káposztát?

Hetek óta nem esett egy szem eső. Rekkenő hőség kókasztotta az erdőt. A nyúlék kertjében is fonnyadni kezdett a káposzták levele, ezért egyik nap nyúlmama így szólt a fiához, Tapsihoz:

— Tapsi, fogd a vedret és locsold meg a káposztát. Különben nem eszünk belőle.

Tapsi semmit sem szeretett úgy, mint a káposztát. Minden vágya az volt, hogy a káposztafejek jó nagyra nőjenek, a levelük finom ropogós legyen. Fogta hát a vedret, s ugra-bugrálva elindult vízért. Szokásához híven egy maga költötte dalt dudorászott:

Ha nem esik az eső —
pa-pamm!
Bíz' a káposzta se nő —
pa-pamm!
Víz kell neki, hadd igyon —
pa-pamm!
Megyek és meglocsolom —
pa-pamm!

Útközben egy bokor mellett Borz Balázzsal találkozott.

— Mitől van ilyen jókedved, Tapsi? — kérdezte a borz —, talán játszani mégy?

— Dehogy játszani, dolgozni. Fonnyadoznak a káposztáink, megöntözöm őket. Vízért megyek a tóra.

Borz Balázs unatkozott. A nagy hőség miatt. Minden állat árnyékba húzódott, semmi érdekes nem történt az erdőn. Elhatározta, hogy megtréfálja Tapsit.

— Az a veder meg mire kell? — kérdezte sunyi képpel.

— Mire, mire... Ebben hordom a vizet! Hogy te milyen szamárságokat tudsz kérdezni!

A borz elnevette magát.

— Látom, fogalmad sincs az újfajta öntözési módszerről — mondta. Pedig már az egész erdőn ezt alkalmazzák. Manapság, ha valaki kertet locsol, nem vederben, hanem szitában hordja a vizet. Mert vederben nehéz, szitában könnyű!

Tapsi soha életében nem öntözött még kertet, vizet sem hordott a tóról, ezért elhitte a borz szavait. Ha egyszer szitával könnyebb, gondolta, akkor biztosan jobb is.

— Csak az a baj, hogy nekem nincs szitám — mondta.

— Van nekem! — szólt a borz —, cserél-

jünk! Te ideadod a vedret, s kapsz helyette tőlem egy szitát.

Így is történt. Tapsi fogta az ócska szitát, s ment a tóra. A szita valóban könnyebb volt, mint a veder. Örömében még vidámabban ugrándozott, dudorászott:

Vedret én nem cipelek —
pa-pamm!
Szitában hordok vizet —
pa-pamm!
Innen hozom vagy onnan —
pa-pamm!
Mindig könnyű dolgom van —
pa-pamm!

Tapsi belemerítette a szitát a tóba, s már indult is vissza. A temérdek lyukon persze minden víz kifolyt, de ezzel ő nem törődött — annak örült, hogy milyen könnyű a vízhordás! Mire a káposztáskerthez ért, csak néhány cseppecske maradt a szitában. Ezt az ágyásokra öntötte, és dudorászva ment megint a tóhoz. Borz Balázs a bokor árnyékából figyelte, s hasát fogta a nevetéstől.

— Na, Tapsi, hogy megy a locsolás? — kérdezte.

— Könnyen! — örvendezett Tapsi —, köszönöm, hogy megtanítottál a módjára!

Így hordta a vizet késő estig. Vacsora közben nyúlmama megkérdezte tőle:

— Tapsi, megöntözted a káposztát?

— Meg, meg!

Reggel nyúlmama megnézte a kertet. Porzott a szárazságtól. A káposztalevelek fonnyadtan a földre konyultak. Rögtön szólt Tapsinak, és szigorúan kérdőre vonta:

— Miért hazudtál, hogy meglocsoltad a kertet?

— Nem hazudtam én, mama — szeppent meg Tapsi —, egész nap hordtam rá a vizet.

— Ugyan miben hordtad?!

— Szitában! Borz Balázs tanított meg rá!

— Jaj nekem, jaj nekem — sopánkodott nyúlmama —, becsapott téged az a borz! Jót nevethetett rajtad! A vizet vederben hordják, a szitával lisztet szitálnak, te oktondi!

Tapsi méregbe gurult, s ment egyenesen Borz Balázshoz.

— Itt a szitád, és add vissza a vedremet azonnal! Csúnyán becsaptál, nem leszek többé a barátod!

— Nem csaptalak be, csak kaptál egy jó leckét — mondta a borz. — Ha belekezdesz valamibe, ne csak másokra hallgass, hanem gondolkozz a saját fejeddel is!

— Jól van, visszakapod még te ezt tőlem! — szólt Tapsi.

Most már vederben hordta a vizet a tóról. A veder persze jóval nehezebb volt, mint a szita, vízzel teli meg ugyancsak megvolt a súlya, de legalább nem folyt ki belőle egy csepp sem. Bőségesen megöntözte a kertet. A káposzták hamarosan felemelték kókadt leveleiket, kizöldültek, nőni kezdtek.

— Derék nyúl vagy, Tapsi — dicsérte meg fiát a nyúlmama —, tudsz te jól is dolgozni!

És elengedte játszani. Tapsi futott Sün Zsuzsuhoz, hogy kettesben kieszeljenek valamit, amivel visszaadhatják Borz Balázsnak a kölcsönt.

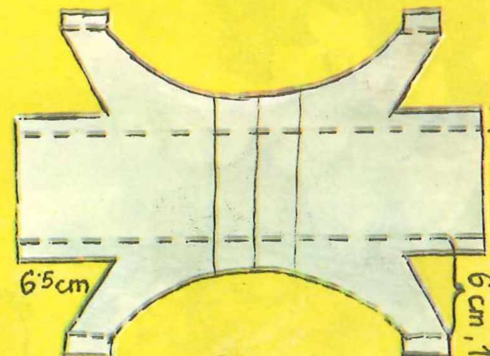
Fordította: KOVÁCS SÁNDOR

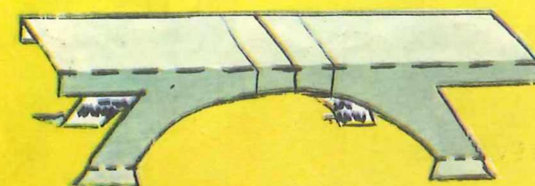
EZÜSTHÍD

Aki ásott már patakmedret a homokozóban és vizesárkot a homokvára köré, vagy vezetett már kisvonatot a szoba padlóján térdelve, tudja, milyen jó lenne ezekhez a játékokhoz néha egy h í d. Persze igazi fémhidat készíteni nehéz, ehelyett ajánljuk a következőt. Szerezd meg egy TARTÓS TEJ dobozát. (Ilyenkor nyáron könnyű hozzájutni, mert sok tej fogy.) Mosd ki a dobozt, simítsd le a hajtásvonalak mentén teljesen laposra. Kérj meg egy felnőttet, hogy vágja fel a két rövidebbik, majd az e g y i k hosszú oldalát, aztán hajtsd szét. Nézd, milyen erős, fényes, ezüst színű anyaghoz jutottál! Éppen hídnak való! Képünkön láthatod, milyen szép, egyszerű hidat készítettek a doboz közepéből a bocsok. Ha tetszik, próbálkozz hasonlóval! K. M.

F. GYŐRFFY ANNA raj

CSORBA PIROSKA:

Peti nap

A testvérem

Apa ma hazajött a kórházból
anyával meg egy pólyába csomagolt izével.
Megvan a véleményem róluk,
még egy rendes testvért se tudtak
hozni nekem.
Ez beszélni se tud,
egészen kopasz,
és egyetlen foga sincs.
Igaz, majdnem úgy tud nyávogni,
mint a macska,
de azért mégsem tetszik.

Holnapig még várok, hátha megnő,
de ha nem,
akkor kicserélem.

SOMORJAI ÉVA rajzai

Berta néniéknél

Nem szeretek Berta nénihez járni,
biztosan lecsöpögi valami a ruhámat,
és azt is mindig megkérdezik,
hogy hány éves vagyok.
Én nem tehetek róla, ha még mindig csak annyi,
mint tegnap meg tegnapelőtt.

Berta néni nem tud semmi érdekeset,
azt se, hogy mitől nőtt ki a teve púpja,
és hány szeplő van az Eszter orrán,
vagy hogy mért nincs szárnyam,
és miért nem nőnek fák a szobában.
Berta nénit csak az érdekli,
hogy mit tanultam az óvodában.

jából

A váza

*Én nem tehetek róla,
csak meg akartam nézni, hogy mikor nő
ki belőle a rózsa,
és közben lepotyogott.
Igazán nem akartam eltörni a vázát.
Anya, én nem is törtem el,
eltörődött.*

Feri bácsi

*Anya mondta, köszönjek szépen
a Feri bácsinak
meg mindenkinek.
Mindenkinek: az jól van,
de Feri bácsinak nem szeretek.
Mindig Öcskösnek hív, pedig már
megmondtam neki a nevemet.
Barackot is nyom a fejemre,
hogy izzadni kezd a szemem.
Én nem szeretem a Feri bácsi barackját,
úgy látszik ő sem,
azért nem eszi meg.*

A persely

*Ancsával külön malacba gyűjtünk.
Nemsokára rengeteg pénzünk lesz,
és vehetünk valamit.
Főleg én,
mert Ancsának szegénynek
csak hét forintja van,
nekem pedig már összesen kilenc!*

Ha megnövök

*Ha megnövök, elveszem anyát feleségül.
A piros ruháját veszi fel,
abban a legszebb.
Adok neki virágot és egy igazi
tengerimalacot,
az esküvőnkön tejbegrízt eszünk
és fagyit,
utána hazarollerezünk.
Ha szót fogad, az apa is elkísérhet.
Jól fogunk élni,
anya mindig mesél,
én meg szelídítek neki egy vad oroszlánt.*

Balbinka és a léggömb

ANNA HOFFMANN lengyel grafikusművész rajzai

Szervusztok gyerekek!

Mi vagyunk Dörmögőék rokonai az NDK-beli gyermekújságból. A sárga mackót Bumminak hívják, a barnát Maxinak, a feketét pedig Miskának. Valamennyien egy erdei házikóban élünk kiskandúrunkkal, Olóval, és most szívből köszöntünk benneteket abból az alkalomból, hogy vidám, színes újságotok, a Dörmögő Dömötör már 25 éve szerez örömet a gyerekeknek.

A mi lapunk, amelyet Bumminak hívnak, rajzpályázatot küld nektek ajándékba. Bárki közületek, akinek kedve kerekedik, rajzolhat vagy festhet egy képet — amilyet csak akar —, és elküldheti hozzánk a következő címre:

Bummi
DDR-1056 BERLIN
Postfach 54

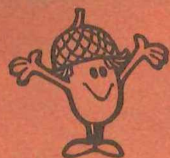
Minden pályázónak színes képet küldünk,

öt gyerek pedig babát vagy mackót nyerhet.

Jó mulatást kívánnak közös játékunkhoz:

Bummi és barátai

MAKK MARCI JÁTÉKÖTLETEI:

Mit tud a lábad?

Fel tud-e emelni egy karikát? Próbáld meg! Ülj le a földre, támaszkodj mindkét kezeddel a hátad mögött, és fogd a két talpad közé a karikát. Emeld fel a földről; ha elsőre még nem sikerülne, segíts egy kicsit a kezeddel. A legfontosabb az, hogy szorosan tartsd a karikát. Ha már jól fogod, forgasd is egy kicsit!

Ezt is tudja?

Ismét a földön ülj és támaszkodj mindkét kezeddel a hátad mögött, mint az előbb. Ezúttal *belülről* csúsztasd a lábadat a karikába, feszítsd az oldalához mindkét lábfejed külső részét; így emeld a karikát a levegőbe. (Felemelésnél a kezeddel is segíthetsz.) Ha sikerült, próbáld meg forgatni is, úgy, mint egy cirkuszi akrobata. Karika helyett összecsatolt övet is használhatsz.

DEMETER RÓZSA

SZÁVAY EDIT rajzai

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők!
Kedves Felnőttek!

Gyermekeinknek élénk a képzelőereje, sokszor játszanak úgynevezett szerepjátékokat: beleélik magukat valaki helyébe, szeretnének autóbuszvezetők, űrhajósok, tanítók, építőmunkások, traktorosok, boltosok, postások, anyák, apák lenni. Játszanak, készülnek a felnőtté válásra. Segítsünk nekik ebben — játékkal.

Egy szabad szombaton vagy nyaralás idején, esetleg egy korábban végződő munkanapon játsszák azt, hogy a gyerekek a felnőttek, és a szülők a gyerekek. Játék lehet ez a javából: a gyerek élvezi, hogy most ő mondja meg, mit csináljon a felnőtt — egyúttal megérti, hogy miért és milyen sorrendben következnek egymás után a tennivalók a napi munka befejezésétől a lefekvésig. Öt-hét éves gyerekekkel szerepet cserélhetnek egy-egy estére. Jó néhány nappal előbb beszéljék meg: melyik gyerek lesz az apa, melyik az anya, a szülők közül melyik a kisebb és melyik a nagyobb gyerek. Tervezzék el a

szülők, mit vásárolnak együtt vacsorára, de ez a lehető legegyszerűbb legyen, hogy a gyerek valóban meg tudja majd venni. (Például túró, tejföl, kifli — vagy tej, vaj, kenyér, retek.) Határozzák el együtt, hogy mi lesz az esti játék vagy mese. A gyerekek pedig osszák el a komoly tennivalókat, mert ők felelnek azért, hogy lefekvésig idejében, rendben bonyolódjék le a vásárlás, főzés, játék, vacsora.

A szerepcserés játéknapra a szülőknek külön is jól fel kell készülniük. Nyafoghat a mama az élelmiszerboltban édességért, ha a gyerek is szokott, de ügyeljen rá, hogy a gyereknél ne legyen sok pénz: ha rágógumit, csokit, fagyit venne, ne legyen elég a pénze a vacsorára!

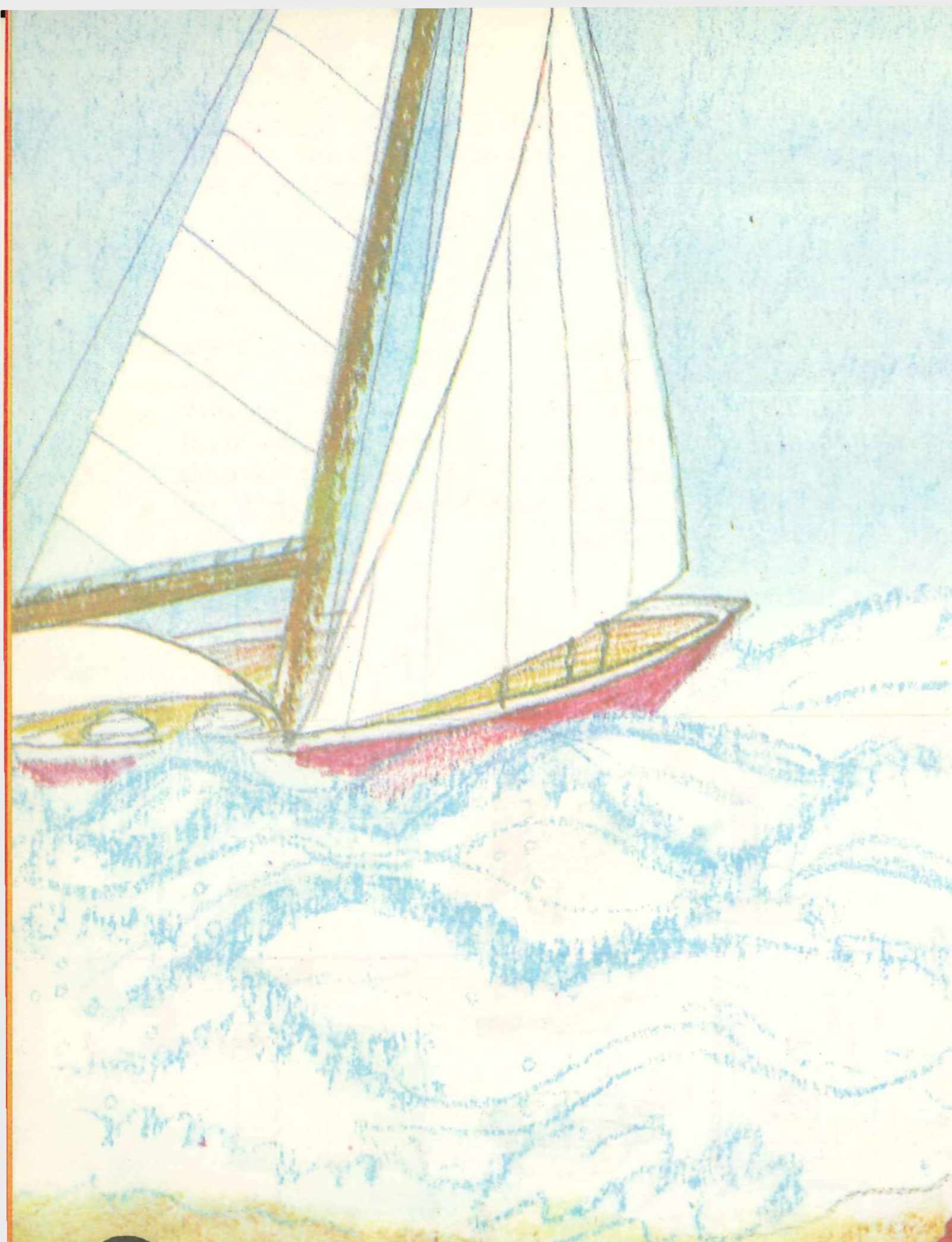
Ha túl hosszú ideig tart a játék kint a szabadban vagy otthon, a „gyerek" legyen már éhes, legyen álmos, így próbálja a felnőtt a szokásos időbeosztást betartatni. Ezután az igazi mama köszönje meg a játékot, és gyorsan fürdesse meg a gyerekeket, hogy mire a tévémaci nézni kezdi a mesét, készek legyenek a fürdéssel. Ha nincsenek készen, elmarad a mesenézés. Ha nyaralnak vagy szombat este cserélnek szerepet, egy picit lehetnek engedékenyek a felnőttek, de azért ne kerüljön későn ágyba senki, és a jóéjszakát-puszi se maradjon el.

Kisebb gyerekek hasonlót játszhatnak a babákkal, részükre rajzoltuk ezt a képet. (Azért a nagyobbak is eljátszhatják!) Délutántól lefekvésig négyféle tennivaló áll a gyerekek előtt: játék, vacsora, tisztálkodás, lefekvés. A négyféle dolgot négy különböző színű karikával jelöljék: a játékhoz valók mellé piros karikát, a vacsorához szükségesek mellé kéket, a fürdés kellékeihez zöldet, a lefekvéséhez fekete karikát rajzoljanak. Ha ez jól sikerült, játsszanak a babákkal, vacsoráztassák meg, fürdessék és fektessék le őket. És a babák, mackók is kapják meg a jóéjszakát-puszit.

R. K

SOMORJAI ÉVA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK SZELET FÚJNAK

— Fehér vitorla
dől a habokra.
Szép ez a látvány,
Dörmi apó!
Kár, hogy oly messze,
s nem a kedvünkre
száguld a fürge,
könnyű hajó.

— Csináljatok csak
ti magatoknak
játékvitorlást!
Nem is nehéz.

Bocstalpnyi vászon
fa és nád vázon...
— szól Dörmi. S délre a
hajócska kész.

Ügyesek, gyorsak:
hát barkácsolnak
még egy vitorlást.
Kettő: egy pár.
— Bocsássuk vízre
mindkettőt, s végre
lássuk: fürgébben
melyikük száll?

Elült a szél. Most
mi legyen, két bocs?
— Mi magunk teremtjük
a jó szelet.
Gyerünk a vízbe,
derékig persze,
s fújjuk a vitorlát,
ahogy lehet!

Marci a magáét,
Berci a magáét...
Versengve siklik a
két kis hajó.
Berció megugrik,
messzebbre iramlik.
— Nagy tudós vagyok én,
remek fújó!

Fejét kidugja
a vízből egy potyka:
— Én toltam orrommal
hajód, komám.
Szelet már fújtok,
de majd ha úsztok,
az lesz igazán csak a
nagy tudomány.

SZÁVAY EDIT rajza

SZÁVAY EDIT rajza

VIHAR A PIACON

Kitört a vihar, port kavar; sátrakat, kosarakat, ládákat dönt fel a piacon. Potyognak az almák, gurulnak a körték, szállnak szerteszét a levelek, virágok, de még a nehezebb dolgok is. Egy halomban hever minden, amit a szél összehordott, ami kipotyogott a ládákból, vödrökből. Segíts az árusoknak, hogy ki-ki szétválogathassa, megtalálja a maga áruját. Válaszd ki előbb a gyümölcsöket, húzd át őket ceruzával, aztán a zöldségeket, ezeket más színű ceruzával húzd át. Végül ugyanígy keresd ki a virágokat is. Ami megmarad, abból rajzolj le egyet, és küldd el nekünk rajzodat. Még jobban örülne Dörmögő, ha rajzolnál egy képet, és abban rejtenéd el a megfejtést.

K. M.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Záhonyi Ede. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautal-